

Handrij mjez wjelkami

Powědančko (II) z pjera Piwarca

Přispomnjenje za režiju fantazije čitaceho: Hłowna wosoba je młoda, ale hižo nic młodostna. Wón je so narodził w nocy po padnjenju murje mjez Němskimaj, je štwórte džěco prodrustwownika. Jeho přečelka tehdom hižo w susodnej wsy do pěstowarnje chodžeše. Jemu njeměr wonych dnjow kusk w duši tči, jej nic. Hewak cyle normalny wjesny typ.

Tule je druha epizoda. Přenja běše jeho rěčna rewolucija. Tak njepóndže dale. Njemóže přeco přewrót być, ale dyrdomdej. Bjez toho njeńdže.

— potajnostny telefonat —

„Lubi so ći mój nowy barbjenčk?“ Hanka wupikana w swojim małym čornym před špihelom steji a pruwowaca na swojej hubje hlada. „Haj, wězo, ale ty so mi přeco lubiš“, Handrij wot zady jeje bjedro wobpřimuju wotmołwja. „Ale ja z toho džens wječor ničo njezměju, wšako budžeš sama w kruhu svojich žonow.“ „Haj wšak, mój zloty, ale po tym móžeš sej mje potom ekskluziwnje doma wobhladować, jeli mi zaso do hornca ruma nje-padnješ a před špihelom stejo ani njewěš, zo sy tu“, wona ani kuska porokuju praji. „Bjer so na kedźbu z tym, štož prajiš“, wón šibale znapřećiwja. „Pola tebe je džens wječor woptawanje wina, pon móžemoj čuchać, čėja chorhojčka je wótriša ...“

Handrijowy handy zwoni, wón na zeleny symbol tłóči: „Cyžec Handrij jow.“ „Božidar Serbin. Chwalen' Jězus Chryst!“ „Na wěki ... Znajemoj so?“ „Dotal nic. Ale sym wo Was hižo tójšto dobreho słyšał. A wězo tež wo Wašej žonje.“ „Wo Hance, haj, mojej přećelce.“ „Hač ženjeny abo nic, to tola džensniši džeń tak wažne njeje. Wona je Waša žena.“ „Prajće to mojej maćeri a knjezej fararje.“ „Radšo nic. Njetrjebam Wašu mać ani Wašeho fararja, ale Was a Wašu žonu. Chcu wulki projekt realizować, a w nim mataj Wój centralnu rólu hrać.“

„Ich gloobs ooch. Alzo, ja sym twarski pomocnik a wona piše kompjuter połny z wěckami, kotrež mudriši hač ja rozumja. Ale tež ći wjele za to njeplaća.“ „To finacielne njebudže problem, mam fonds k dispoziciji.“ „Fonds? Ja znaju jenož fondue.“ „Ně, fonds – to je hornc pjenjez. Ale bych Wam to radšo mjezwoći, doma woměrje rozkładł. Sće nětk doma?“ „Haj, ale mamoj wobaj termin, džensa to njeńdze.“ „Jutře popołdnu w štyrjoch?“ „Mojedla, budžemoj doma.“

— trašaca zetkanka —

Holći wječork z wulětom so přeni štwórtk měsaca po šesćich wotměwa. Wobsadka na wuprawje žonow su Hanka – Handrijowa přećelka –, Lydia – Pětrowa mandźelska – a Jadwiga a Christina, k nimaj słušataj jako mužej Jan a Měrcin. A z tym je hižo prajene, kotry muski kwartet sej tón wječor wuleći. Tute słowjeso poprawom wěc cyle prawje njewopisuje, wšako woni mužoj skerje kokaja – pola Jana na zahrodže w sawnje.

W horcym lěću pak sej mužojo woprawdže hdys a hdys wuleća. K dźiwjemu brjohej jězora, hdžež do wody skakaja a potom na małej pěskowej płoninje tajke něšto kaž bičwolejbul hraja, doniž sej por kołbasow na różni njepekju. Žony maja přez lěto wotměnjawiši program: jónu do hosćenca a do kina w Drježdžanach abo na přehlادku mody w Budyšinje abo do dźiwadła w Choćebuzu a Bóh wě što hišće.

Starokamjentna doba splahomaj w kosćach tči: Žona zběra, tež dožiwjenja; muž honi za popadk, a hdyž je jón – njech tež w formje piwa a kołbasy – na krutym městnje zaručil, tam rady wostawa a towaršliwosc pěstuje. Kaž džens wječor. Šěrokonohaće Handrij na ławce sedži a da pót z čola a hrudže na delni čwak módreho trěnja kapać. Z dłónjomaj zboka bjedrow so na horni džěl trěnja zeprěwa, na kotrymž sedži. Třeći přechod so nachila.

„Dosc, ja du“, Handrij skoči ze sawny do předrumčka, trěnje na hóčku powěšnje, dašu prózdnu blešu do kašćika pod ławku staji, zažehli sej cigaretku a won dozady do směra rohodžiny při ploće na mjezy mjez zahrodu a polemi chwata. Pucher jara tlóči, tohodla dołho za přihódnym blečkom njepyta, stupi so na kromje rohodže a so hnydom wolóža, wšako je ćma.

Nó haj, mjenje abo bóle, měsačk wobswěća so blyšćacy přepočeny jakny zadni bok kadle, kosmy so jemu kaž pod swětlomjetakom na horni džěl chribjeta, na plecy a noze lěpja. Hanka by swoje wjeselo měła a jeho runu smuhu na čichi blečk w rohodži přeprošyla. Tule pak nimo Handrija nihtó njeje – chiba tola? Mjeztym zo so wón hišće na wolóžacy prud koncentruje, kusk doprawa přez łuku hlada a zaznawa, zo před pletom na zahrodže něšto steji, zwěrjo, pos?

Zatrabanske, to je wjelk! Handrij je hižo raz w Rěčicach był, před lětami je so dokładnje wobhonił – wjelk, dźiwje, njeskludžene zwěrjo, jeho fascinuje. Pjatnaće metrow wot njeho zdaleny steji dorosćeny wjelk a jemu při čilanju přihladuje. Pucher je prózdny a tuž ma Handrij ruce zaso swobodnej a z nimaj placa, tak wótrě kaž móžno. Wjelk so njehiba. Handrij so stopnjuje: Z cyłeje šije rjeji: „Čěr so, přeč z tobu, nablaku!“ Ale wjelk drje serbsce njemóže a kaž přismoleny steji. Daši pospyt: „Spadaj obesrańcu!“ Bohužel wjelk tež pólsce njerozumi a so ani milimeterčk njehibnje.

Posledni dypk poručeneho programa zešerjenja wjelkow slěduje. Wšě dotalne naprawy wospjetuju Handrij na pječ kročelow wjelkej napřečo skoči a

kaž bludny ruce rozmjetuje. Jenički efekt: Wjelk so nětko tola kusk hiba, tři kročele – ale jemu napřečo. „Přestaň rjejić, pój wróco a srěbn radšo něšto porjadneho – što z tobu je?“ woła ze směra budki Jan, kiž so Handrijoweho njezwučeneho zadžerženja dodžiwać njemóže.

„Maš wjelka na zahrodže!“ Handrij wróco woła. „Nó a, čehodla jeho z tajkej kekliju prowokuješ, chceš so zežrać dać? To pak so twojej holčce lubiło njeby, hdyž by jenož hišće por kosćow wot tebe měła.“ „Njejsym wowca, njemyslu sej, zo jeho moje klibory zajimuju. Chcu jeho zešerić.“ Mjeztym je so Jan z blešu piwa w ruce zblížil, Pětr a Měrcin staj kusk kedžbliwišeji a na poľ puća mjez budku a rohodžinu stejo wostanjetaj. „Nó, je wón nětk čeknył?“ „Ně, tón so njehiba, nawopak, samo bliže dže.“

„Nimaš swoju flintu doma?“ so Handrij Jana, kiž je hońtwjer, praša. „So wě, zo mam, ale wjelki třěleć je kruće zakazane“, Jan wotkiwnje. „Dyrbiš pak to wozjewić, tón tla normalny njeje, wjelki su tola splóšiwe“, Handrij praji. Po maľku so wón zwopjecicu něšto kroćelow wot wjelka zdaluje. „Snadž jutře, Handrijo, wostaj jeho na pokoj. Nochcu w nowinje pod hesłom stać: Pola Klimanec na zahrodže su štyrjo mužojo před strašnym wjelkom čeknyli. To by mje tola hańba byla!“

— wopojena bjesada —

Handrij so wobroći, a wšitcy štyrjo so do budki wróca, jako njeby ničo bylo. Při budce so jedyn po druhim pod dušu stupi, zo by sej pót wopłoknył. Potom du woměrje do předruma, zrumuju draby do kućika a so na ławku sydnu. Tam kokajo hišće hodžinku abo dvě bjesaduju a wony wosebity rum pija, kotryž k tutomu specielnemu měsačnemu wječorkej słuša. Dodelž wšitcy blisko bydla, hdys a hdys telko pija, zo jim rum hłowu zamučí. To wšak njewadží, wothladajo wot wšelkich maličkosćow.

Jónu po zhromadnym rumowym wječorku je so Měrcin w zajězdže do garaže před swojej čěžku k spanju lehnył, doniž mandželska jeho wo pońnocy z woknom lěharnje njewuhladała, kak wón tam wonka na třenju ležo kruće spi. A Handrij raz doma we wopačnych spódnich cholowach před łožom steješe. Hanka poča so wótre smjeć. „Za tónle jaskrawy měch pak šće cí poľ ríce faluje!“ Wón tčeše w Janowych cholowčkach, žoľtomódrych smužkatych a tři čisła přewulkich, z kotrychž jeho Hanka hnydom wuswobodži.

Z tym bě hańba nablaku zabyta. Njepředstajomne, kak je so jeho wbohi a hišće syřiši kumpl w Handrijowych cholowčkach doma pokazał, kotrež na nim najskeerje kaž string-tanga sedžachu ...

Nó haj, tajke maľke ekscesy su hižo něšto lět nimo. Měrcínej je mjeztym 31 lět, jeho Christina třeće džěčo wočakuje, a wón jako samostatny rjemjeslniski mišter ma ruce poľnej džěľa. Pětr ženje wjele njepije, 29-lětny nan dweju džěsći steji tež při piću pod kontrolu swojeje Lydije, byrnjež wona pódla njebyła. Měsačny hosćiciel Jan je ze swojimi 33 lětami najstarši, 28-lětny Handrij najmlódši. Jan je pjekar, jeho Jadwiga ma kwětkarnju. Jeju najstarši hólc hižo na gymnazij chodži, dwójnikaj-holcy na zakładnu šulu a najmlódši je njedawno do pěstowarnje přišoľ. Bohudžak, zo staj džěd a wowka, jeho staršej, sobu na statoku, kotraž so wo wnučki swěru sobu starataj. Bydlitaj na druhej stronje statoka, tak zo jeju žane hewrjekanje zady na zahrodze mylić njemóže.

Jan smjerćrady wo tym powěda, štož je runje tema mjez ludźimi, kotřiž jemu do pjekarnje chodža. Džensa bě to „mandželstwo za wšěch“. Handrij zapřijeće njeznaje, někak jemu za science-fiction klinči. Pětr, wšitko čitacy služownik stata, jemu pomha: „Ty tla šće njejsy ženjeny. A hdyž ja ženjeny byľ njebych, by so ty nětk na mnje wudać móhľ.“ „A ty drje maš přemaľo lófta w swojim pukłóce na zarjedze, zo na tajkele ideje přińdžeš!“ „Ja to tola jenož teoretisce měnju, nic praktisce. Wěš, to je rozdžěl: Móžeš sej něšto předstajić, byrnjež to nječiniš.“ „To sej předstajić njemóžu. Čehodla bychmoj to činić měľoj?“ „Snadž, zo bychmoj mjenje dawkow plaćilój.“ „Ja bych rady wjac dawkow plaćil, wšako bych potom wjac zaslužil.“

„Wostaj jeho“, Měrcín dialog mjez Pětrom a Handrijom přetorhnje, „što chceš jemu wo tym powědać, tón tla ani ze swojej žonu ženjeny njeje.“ „Bychmoj dyrbjaľoj sto a poľsta ludži na kwas přeprosyc, to njech hišće kusk dočaka. Hdyž tak daloko budže, sčasom přeprošenje na dumpańcu dóstanjeće“, Handrij slubi. „Ja so hišće bóle na twoje přeprošenje na pólerparty wjeselu“, Jan wudospoľni. „Na to móžeš hišće doľho čakać, tón chce jeno swój špos měć“, so Pětr wošćěra. „Abo wona“, měni Jan, „abo wobaj“, woľa Měrcín. Wšitcy so směja, Handrij wězo tež a šibale přispomnja: „Moja wowka, ta by přeco prajila: Ludžo sej wo wšem hubu drěja, štož sami nimaja.“ Zaso wo wšitcy wótre směja a po wšelakich powšitkownych njehornych přispomnjenjach sej připiwaja „K strowosći!“ a „Ja će widžu!“ – „Ja će słyšu!“ „A po přichodnej rundže ruma mje dwójce widžiš.“ „Pon so zminu!“

— počahi w njebiesach a na zemi —

Tónle pjatk ma Handrij swobodne a hač do připołdnja smorči. Ničo rjeńšeho, hač wšědny dzeń w jědnačich wosrjedź slónčneje spanskeje na mjehkim ložu wotućić a hišće dale drěmać móc, mjeztym zo druzy ludžo džěłaja. Płachta a přikryw wobalatej cyle něžnje kóždy centimeterčk ćěla. Žane winowatosće. Zbóžnosť. Deleka – kaž ćicha hudźba w pozadku – jeho luba bjez kónca telefonuje, bohužel pak to njeje zwučene pluskotanje z přećelkami, ale něšto klinči disharmonisce, potajkim službnje.

Hanka wjele njepraji, jenož hdys a hdys energisce a tohodla kusk wótrišo: „To je tola irelevantne.“ Tute słowo do jeho słowoskłada njeslušša, ale mjeztym wě, wo čo dže. A z kim. Wažna wosoba z instituta njeje ze stawom jeje džěła spokojom, dokelž so z tym něšto na hrački staja, štož je „žiwjenski skutk“ staršeje wědomostnicy, kotraž je so na wuměnk podała. Ta je tež, mój Božo, kak tón dink glaj rěkaše, „džender“ činiła, eh, gender so to piše. To su tajke smjerćmoderne studije wo mužach a žonach. Nic wo tym, štož špos čini, ale wšitko móžne wo tym, hač je docyła muži a žonow a samo, hač njeje hišće dalších splahow. Wšako je splah něšto, štož je sej čłowjek jenož wumyslił, bě jemu Hanka raz rozklaşć spytała.

Handrij znaje žony, muži a – to je w nabožinjne nawuknył – jandželki, kotrež njesu ani to jedne ani to druhe. Jako džěčo chcyše wón přeco jandžel być, ale hdyž bu jemu štyrnaće lět, je jandžel wotlećał a z tutoho časa je wón ze swojej muskosću jara derje wušoł a nětko so wjeseli, zo to muske njeje to jeničke na swěće. Hanka praji, a druhdy rěči kaž Pětr: Praktisce maš, Handrijo, prawje, teoretisce móžeš to hinak widžeć. Ale to je wšojedne resp. „irelevantne“. Handrij so džiwa, kak móža sej ludžo swój chlěb z tym zasłužeć, zo so wšón luby dzeń wo wěckach wadza, kotrež njedawaja.

Wón ma džensa swobodne, dokelž njedželu wječor na něšto dnjow na twarniščo w Frankobrodze nad Mohanom pojedže. Lěto a wjac pobrachowacych džěłacerjow dla dyrbi zawod na dobru naladu svojich swěrných spušcomnych robočakow kaž Handrija džiwać, zo njebychu ke konkurency šli. Ně, wón nochce wjac sam na montaži roboćić, štož dotal tež rěkaše: Wječor směće prošu kusk dlěje džěłać, wšako tak a tak domoj k swójbje njemóžeće. A po nawróće domoj dyrbješe sej płaćenje nadhodžim wužebrić. Te časy su nimo.

Mi so njecha do Frankobroda. Chibazo moja luba sobu přińdže, zo bychmoj po swjatoku hišće kusk po měsće dundać móhłoj. „Haj wězo, čín, kaž chceš, mi je tola wšojedne, hač tam w swojej bydlenkej celi w kontaineru hišće někoho maš,“ šef wulkomyslne praji. „Žiwjenje w mobilnych domach wšak staj zwučenaj, hdyž na waju transportabelny minidomček myslu“, so smějkotajcy doda. A tak so Handrij a Hanka na wječorne piće jabłučkowego wina na hasach, wobnowjenje wobsaha drasćaceho kamora a zabawjenje we wulkotnej diskotece hotujetaj. A připódlu budže wón na twarnišću a wona na laptopje paslic.

Dobre wuhlady jeho pozbudžeja, tola stawać, po tym zo je Hanka dotelefonovala. Najwjětši čas za dobry snobjed! A potom wšak bórze wony spozdźiny Serbin přińdže, kiž pozdatnje jenož Božidar njeje, ale tež pjenjezdar. Hanka je hižo tak činiła, jako by čeknyć chcyła („njebudu so tola wot pjenježnika kupić dać“), ale je sama tola dosć wćipna, što to budže.

— kofejpiće ze „skopčkom“ —

Knjez Serbin je dypkowny a njeje sam. Jemu poboku žona steji, kotraž je pak jeho sekretarka pak jeho lubka abo woboje. Wón, business-muž w srěnich lětach, w šěrym sakku a čornych jeansach, ležerno-suwerenje skutkuje. Handrijej přez hłowu šusknje, hač drje „skopčk“ takle wupada. Wšako je Hanka do přichada Serbina měniła, zo to z wěstosću tajki skopčk budže, kiž cyłe krajiny donaha wobžrawa, zo by renditu swojeho fonsa stopnjował.

Najebać to je Handrij kofej a tykanc na blido stajił – a za wšě pady blešku whiskyja. Serbin a wona „prajće-mi-Luiza“-žona jimaj napřečo sedžitaj. Wjace wona, snadź džesac lět młódša hač wón, w běhu hodžiny wot samoho wot so njeda. Čim wjac Božidar powěda, kiž je so při chěžinych durjach jenož jako „Serbin“ předstajił.

„Wój staj idealna wobsadka za mój projekt. Staj młodaj, mobilnaj, fleksibelnaj, čłowjekaj z narodnym duchom a swětej wotewrjenaj. Tež waju powaha je projektej hódž, wočiwdnje móžetaj z kóždym derje wobchadžeć. Nimo toho – a to je wažne, hdyž porik angažuješ – su hormony we waju padže perfektnje skutkowali: Wulke rozdžěle su k maksimalnej eficiency fuzijonowali. Wšako kóždy wě: Diwersifikacija je plódnjša hač monotonosć ...“

„Popřejće sej whisky ze mnu?“ Handrij jemu njeprějome a zwjetša njezrozumliwe hołdowanje přetorhnje a po nyganju hosća jemu naliwa. Dokaž Hanka tajke něšto njepjeje, Handrijej njezeswita, so Luizy prašeć, hač by wona tež kapku wzala. Na tym pak so ničto njepestorkuje. Handrij a Božidar sej připiwataj, a knjez Serbin pokročuje.

„Mój wulki projekt rěka pławaca wjes. We lužiskej jězorinje. Někak ducent domčkow na wodže, mjez sobu zwjazanych, ze zwiskom ke krajej. Kóždy přichodny wobydler změje swój priwatny přistaw, takrjec garažu za čolm, z kotrymž budže so jónu na jězorach a rěkach po cyłej Němskej hibać móc. Při jězorje budže tež wulke parkowanišćo za awta wobydlerjow a hosći. W oficielnym wopisanju projekta wězo wo serbskej wjesce ničo njestje, to politisce njeby zrealizujome było. Ale hdyž případ chce, zo tam na kóncu jeničce Serbja začahnu, potom to em tak je.“

Handrij sej cigaretku zežehli a da kurej mjez sobu a knjezom Serbinom stupać. Pjeć cigaretkow pozdžišo je wšo dopowědane. Hancyny jenički zwisk k akteromaj bjesady je jeje ruka, kotraž hdys a hdys něšto mješšin na Handrijowym sčehnje leži. Mjeztym staj so mužej tež na „mzdu“ dojednałoj. Nětko samo Luiza něšto praji: „To tla je jara rjenje za waju!“

— wobchadne njezbožo po feće —

Wječor we wosmich je Handrij pola Ronnyja. Dokładnje prajene w přitulnej, z drjewom wuhotowanej rumnosći wjesneho kluba, hdžež Ronny swoje kulojte narodniny swjeći. Nimo přećelow a swójbných je sej tež někotrych kolegow přeprósyl. Tež Handrija, z kotrymž najblišo hromadže džěta. „Ey, Alter, willste mir nicht mit `nem Spruch auf Sorbisch gratulieren?“ Handrij skrótka na swojim krutym posudku dwěluje, zo ma prawicarja před sobu, přetož Ronny druhdy na naci-stronach facebooka sobu pisa.

Při Ronnyju jeho aktualna lubka steji. Handrij jej mjezwoči hladać spyta, štož tak lochko njeje. Dokaž cyle horjeka jeje jaskrawe čerwjene włosy wabja, jako by do hornca barby padnyła. A dale dele jemu nadriska napřečo tyka, kaž ze silikonom wupolstrowane. Tohodla drje Ines – tak holčka rěka – płať dosahał njeje: Wurězk šata je runja nadram eksorbitantny. Pod nadrami hišće čwak płaťa je, kiž pak za cyły brjuch njedosaha. A puć mjez hornjej a delnej kromu suknički je tajki krótki, zo nahej plecy widžiš, hdyž so Ines wjerći.

Ronny sam so džens w swojich najdróšich, přewažnje z džerow wobstejacych jeansach prezentuje. K tomu čorny shirt bjez rukawow a tež bjez plata na brjuše. Ronny a Ines hromadže njebydlitaj. Hdyž je so Handrij kolegi prašał, hač je to nětk jeho wulka lubosc, tón hruďz wutykujo w najlěpšej naledže wotmołwi, zo je wona wulkotna za łożo.

Hewak so na feće ničo wulke njestawa. Rejować, bjesadować, pić, kurić. Normalna feta. Handrij da so wot holčkow do reje prosyc, doniž z kadlemi při barje wisajo njewostanje. Hdy bě party nimo, wón tak dokładnje sobu dóstał njeje, wšako wědžeše, zo móže w pódlanskej rumnosći na jednej z matracow na špundowanju přenocować. Kak je so wón rano w třoch z bary tam dodrapał, w jeho wědomju wjace składowane njeje. To em tak jo na tajkich fetach, hłowna wěcka, zo móžeš so woměrje wuspać.

Jemu so dziwna scena džije. Pada do žołmojtých hlubin a w nim so něšto wjerći. Na brjuch jemu ćežka waha tłóči, kaž hoberska rić. Samsny wokomik jeho cuza ruka na wutrobnje łaskota. Dokelž bywa wjerćenje w čěle dale a njeprějomiše, spyta ze sceny čeknyć. Handrij woči wočini a wuhla da jemu na słabinje sedžacu Ines. To je jeje rić, kiž jeho tak tłóči. Nic pak ta ruka pod jeho t-shirtom, ta Ronnyjej słuša, kiž so pódlu njeho klaka a jemu ze spodźiwnym posměwkom mjezwoči hlada.

„Was wird ´n das, wenn’s fertig ist?“ so Handrijowy hlós praša, bjeztoho zo swoje słowa wodzić móže, wšako so jemu dale a grawoćiwjšo we hłowje wjerći. Žołmy bywaja dale a wjetše žołmiska, w pozadku słyši koncert smorčenja a hdys a hdys podušene stonanje. „Ines hat Bock auf dich“, Ronnyjowy hlós praji. „A ty?“ so něšto z Handrijowych nutrin Ronnyja praša, kiž serbsce njemóže, ale tola rozumi. „Ich guck zu und mach was mit dir.“

Nětk pak je dosć z wjerćenjom. Njejapecy w nim smjerdžaca fontena z wěrja wutřěli. Handrij so hnydom wolóženy čuje, žołmy so pominu. A z nimi Ines a Ronny. Handrij sej hnydom zaso wusnje.

— w Frankobrodže: Ronny je so zhubił —

W Frankobrodže nad Mohanom stej hubjene wjedro a hišće hubjeńša nalada. Hižo přeni dzeń je so wulka hawarija na twarnišću stała a Handrij dyrbi dwanaće hodžin roboćić. Hdyž cyle přepočeny a zapróšeny do jeju puklota

w kontainerowej barace zastupi, Hanka pochmurnje na njeho hlada. „Jara romantisce jowle“, wona jěrje přispomnja, na wuskim łożu sedžo, jeničkim stabilnym meblu w tutej móličkej celi. „Je zyma, slyšiš kóždy pjerd z druhich celow. Lědma dychać tu móžeš.“ „To je mi žel, sym sej to hinak předstajił“, Handrij zmotany praji a jej róžičku, kotruž je na dwórnišću kupił, do prózdneje bleše na blidku staji, zo by jej w tej klětce kusk přitulnišo było. „Ty sy luby a za tule bědu jow ničo njemóžeš“, Hanka měni, nětk samo z posměwkom.

Ronny z druhim kolegu w susodnej stwičce bydli. Handrij je so runje wudušował, hdyž Ronny z talerjom dönera přińdže. Ronny je za njeju sobu skazał. Handrij je Ronnyjowe zadžerženje někak podhladne. Tón hewak přeco kusk flacowski kadla so kaž přeměnjeny być zda. Kóždy dzeń so zdwórliwje praša, kak jimaj so wjedže, a kóždu składnosć wužiwa, zo by kolegu a jeho přečelku poslužował. By-li Handrij do Ronnyja nutř hladać móhl, by w jeho duši źórleško njezwučeneho činjenja spóznał: Ronny pokući.

Sobotu rano – tak sej Ronny mysleše – je wón čertej ruku dał, kiž jemu šepťaše: Ty sy přenormalny, wostudly. Jeničce činiš, štož wšitcy činja. Nětk je składnosć přišla, něšto cyle njewšědne dožiwjeć: seksualny třiróžk bjezkónčnje ćečaceje požadosće. Njedžiwajcy wopitosće je tuta fantazija jeho muskemu srjedžišću sylnje rosc a kruće sprostnyć dała, a tohodla nječahaše Ines k jeju borlešku w kućiku, ale k spjacemu Handrijej wosrjedž ruma. Čert w nim nětko tež jej šepotaše: „Du bist doch auch für Abwechslung, heute machen wir's zu dritt.“ Wona wotmołwješe bjeze słowow, ale čím jasnišo: Ines wobpřima Ronnyjowe lěwe bjedro, ćehnje kadlu dele na špundowanje a so na Handrijowy delni žiwot syda. Potom masěrowaše spjaceho Handrija ze swojim zadkom, kiž Ines dopředka a dozady hibaše, mjeztym zo wona swój jazyk Ronnyjej do huby tłóči. Tež wona je čertej ruku dała.

Hdyž je Handrij wotučil a so na njeju wubluwał, je so Ronnyjowy čert nje-japcy zmynyl, jako tu ženje byl njeby. Samsny wokomik Ronnyjej sproscak wusnje a so ani we wonej nocy ani přichodny dzeń hižo zbudzić njeda. Kadla scomter svojim najlěpšim stawčkom běše zamučeny. W nim běštej strach – před čertom, a hańba – před Handrijom. A kak by Ronny durje swojeje duše zaraćić měł, zo njeby so čert wróćić móhl? Ale snadź je so čert něhdže w pincy duše schował a jednoho dnja zaso do bydlenskeje stupi? Póndželu Ronnyjej swita, zo běše jeho žedžba za njewšědnym kikom lóšta, wšojedne kak, čertej zastupny lisćik. W tutej žedžbje čert kaž ryba

we wodže płuwaše. Tohodla dyrbješe biotop čerta wusušić. Wón dyrbi swój dotalny program žiwjenja na kóždy pad změnić, w kotrymž je so čert runja wirusej na kompjuterje do jeho intimnych začuow zadobyl.

Tak Ronny swój strach přewiny, ale hańba džen a bóle přiběra. Štwórtk dopołdnja, hdyž runje chwilklu samaj na róstach stejitaj, Ronny pokornje a bojazliwje na Handrija hlada, doniž z wulkim napinanjom słowčko po słowčku z erta njewutłóči: „Bist - du - mir - noch - böse“, a potom cyle chěťř: „wegen der Sache Freitagnacht?“ Handrij jemu direktnje do woči hlada a jeho kruće za ramjeni přima: „Ich hab' geschlafen wie ein Stein und irres Zeug geträumt. Sonst war nichts.“ To njebě lža, wšako njeje so pola jeho ani kuska hibało, hdyž staj Ines a Ronny jeho rozbudzić spytałoj. Jeho duša běše kaž zamylene džěčo, njewědzaca, što to wšo dyrbi.

Štwórtk připołdnju je so wuwjedriło, wonaj stejitaj w hrějacym nazymskim slóncu. Druhdy je spodziwnje w počahu mjez ludźimi. Su-li hromadže do hłubin swójeho byća hladali, su po tym pak wotcuzbnjeni pak wosebići přećeljo na čas žiwjenja. A Handrij a Ronny staj sej nětko najblišej přećelej na swěće. Najprjedy ze stron Handrija skerje ze sobuželnosće dla roztorhanosće kumpla a jeho sprawneje prócy. Ale při tym Handrij dale a bóle zaznawa: Njewotwisnaj wot toho, „štož ludžo praja“, staj sej tola podobnaj.

Tola pjatk je Ronny nadobo přeč. Po džěle je Handrijej hišće prajił, zo chce sej něšto wobstarać. Kolega Jens, z kotrymž je pječ dnjow w stwičce bydlil, njech jeho wačok sobu do hostela wozmj. Woni štyrjo běchu sej tuni kwartěr w měsće namakali, zo bychu sej podlěšeny kónc tydženja w blyskotacej metropoli nad Mohanom lubić dali. Wutoru budže swjaty džen w Sakskej, pónđzela je tuž přewšo witany mosćik, wólny džen jako narunanje za nadhodžiny. Krasne to wuhlady na štyri dny wulkoměšćanskeje zabawy.

Jens wačok na Ronnyjowe ložo staji a je z tym rozsudził, zo dyrbi kolega w dwuposchodowym ložu deleka spać. Wón sam so horjeka lehny, zo by potpočnył, doniž Handrij wokoło rózka mjezysčěny njewoła, hač njechaja nětk won do wječorneho žiwjenja na dróhach. Ale hdže jenož Ronny tči? Handrij jemu SMS sćele a čaka. Wotmołwa přińdže hakle za pječ mjeńšin: Wšo o.k. Nječakajće na mnje. Handrijej je wšo jasne: Ronny je so něhdže při kofeju do někajkeje holčki zahladał a je nětk pola njeje. Tola ani sobotu ani njeđzela so kolega njepřizjewi, na čož Hanka Handrijej porokowaše, zo so dosć wo swójeho „labilneho“ kolegu njestara. Snadž wón dawno z droga-

mi natykany něhdže poľmortwy leži. Potajkim slěduje druha SMS, druha wotmoľwa: Mi so derje wjedže. Hač do jutře doloďnja.

„Widźiš“, Handrij praji, „porno nam ta hoľčka pónďzelu swobodne nima, dyrbi zas na dźěło, a Ronny změje za nas chwile.“ Woprawdže Ronny hižo rano we wosmich do stwy zastupi, hdžež wšo hišće spi. Wón pak je wu-spány a čaka, ze svojim smartfonom sej hrajkajo, doniž najprjedy Jens a potom Hanka a Handrij njewotući. So wě, zo so jemu wšitcy připoľdnicuja, pola koho je był. Wón pak wjac njepraji, hač zo bě to znajomstwo ze starych časow, žane lubosćinske wěcki, wón je samlutki na konopeju spať.

Popoľdnju sej pobyt w krasnej kupjeli popřeja. Krótko do kónca Hanka hišće raz w sawnje sedži, Jens na lěhadle spi, a Handrij so z Ronnyjom we whirlpoolu kupa. Wot sylnych prudow z hłubin poola dataj swoje čěło něš-tow centimetrov pod hładžinu wody zběhnyć a pomaľku z nohami teptataj, zo su štyri kolena porno sebi widžeć. Z nadłochćomaj so na kromu pode-prěwataj. Wosrjedz šumjenja so Handrij praša, hač Ronny džens wječor zaso k swojemu kumplej pónďže.

To njeje kumpl, to je žona. Ale ně, wona ma službu. Handrij šibale na njeho hlada: „Also doch ...“ Ně, sym woprawdže na konopeju spať. Wona bydli w Rüsselsheimje, hižo pjeć lět. Handrij na to myslí, štož je jemu Ronny wo Ines prajiľ, a chroble přispomnja: A tuta Rüsselsheimska hoľčka drje njeje doś wulkotna we ľožu? Ronny skrótka přemysluje. Wona běše samo najwulkotniša, nic jenož we ľožu. Handrij hižo ničo njerozumi: Potom pak njebych sam ... abo bě wona tola sobu na konopeju? Ně, je w druhej stwě we ľožu přenocowała, tež sama. Wěš, z namaj je to kusk komplikowane. Wona je mać mojeje džowki ... Handrij z rozdajenej hubu na njeho hlada. Kajki to spozďiwny film?

Nětko Ronny jemu powěda, zo bě wón něhdy z tej holcu hromadže, poľ ľěta. A jako bu samodruha, staj so rozešľoj. Wón bě bjezdžěľny a nochcyše z nej swójbu založiť. Znajmjeňša nic tehdom. Zdobom so čuješe wobšudže-ny, ženje njeběštaj wo tym rěčaloj, zo chćetaj so ze staršimaj stać. Štož w jeje brjuše rosćeše, bě jemu dospoľnje cuze, haj, to bě zadobywar do jeju počaha a do jeho žiwjenja.

Hdyž bě wón jej chětro raznje na wutrobu kładľ, tón problem prošu w běhu přichodneju mėsacow wotbyć, jej ničo druge njezwosta hač ćeknyć, k swójb-

je svojego bratra, kiž džěła w awtomobilnej industrij w Rüsselsheimje. Tam je so holčka potom narodžiła a wotrostła a jeje mać je mjeztym wukubłana hladarka w chorowni. Zo je Ronny nan džěsća, wona ženje nikomu rjekła njeje. Dokelž za nju Ronny nan njeběše, wšako te džěćo měć chcył njeje.

Čehodla chcyše wona te džěćo tehdom na kóždy pad měć, byrnjež sy ty tarjec swój podžěl cofnył? so Handrij praša a doda: Wona džě chcyše će jako lubca a nana měć, nic pak prosće jako dawarja symjenja. Dokelž widžeše w džěsću naju lubosc. A čím bóle sym so z jeje zdalował, čím krućiši běše jeje rozsud. To spodziwnje klinči, bě pak jeje wěrnosc: Wona chcyše sej z džěsćom lubosc wobchować, kotruž sym jej wupowědžil. Najskerje dyrbiš žona być, zo by to zrozumić móhl.

Ronny pak ju zabyć njemóžeše, jeje krasnej zelenej woči, kak je so wona jemu cyle něžnje přitulala. Žana žona po njej njeběše kaž wona. A, spodziwnje dosć, byrnjež so swojemu nanowstwu spjećował, tola přeco zaso začuwaše, zo je wona něšto wot njeho sobu wzała, štož jemu cyły čas někak pobrachowaše. A do wotjězda do Frankobroda – „ich weiß nicht, was mich geritten hat“ – bě jej SMS pósłał, hač njebyštaj so zaso jónu widžeć móhłoj. Z jeje připrajenjom ličil njeje. Wona bě prosće wotmołwiła: Čehodla nic? Kathrin, tak wona rěka, nima muža a z džowčičku Judith bydli přeco hišće w bydencku pod třechu w domje bratroweje swójby. Jej so styska, nic hižo za Ronnyjom, ale za Łužicu, wón Handrijej powěda. Chce wróćo, tak spěšnje kaž móžno, wšako ma wjele přecelow w starej domiznje. W „zapadže“ so wona přeco hišće kaž „na wopyće“ čuje, ma jenož mało znatych.

Nó haj, staj wjele bjesadowałoj a při rozžohnowanju staj so samo cyle skrótka wokošiłoj – ale jenož na lico, kaž bratr a sotra. Wšo běše přewšo přijomne, njekomplikowane, wšako je kapitl Ronny za nju „wothóčkowany“, kaž Ronny praji. Ale wona so wjeseli, zo so wón za jeju džěćo tola zajimuje. Woni tři su po měsće dundali, w zwěrjencu byli a Ronny je so ze svojim džěsćom samo helćić započal. A nětk chce jimaj při nawróće do domizny tróšku pomhać, byrnjež jeho pomoc poprawom njetrjebałoj.

„Ich hätte da ein Haus für euch, also ihr könnt es ja mit zwei getrennten Wohnungen einrichten, wenn ihr wollt“, Handrij měni a Ronnyjej wo projekće pływacych chěžow powěda. Zo sej knjez Serbin tam najradšo jeničce Serbow přeje, Handrij njepřeradž. Hdyž tak daloko budže, jemu – Handrijej - zawěsće něšto do mysli přińdže, tón problem rozrisać.

— w kraju sonow —

Slónco w boži domčck dže. Čornej wobrysaj muži so před čerwjnym wobzom wotrysujetej. Stejitaj na kromje jězora. Nalěwo mjeńši a jakny Handrij, naprawo wjetši a wuskohrudžny Ronny. Wobaj z nakrótko truhanymi włosami, tón lěwy z čmowymi, tón prawy je blond. Wobaj staj hišće w krótkich, kusk zapróšenych jeansach z twarnišća, wšako staj hnydom wot džěla sem jěłoj. Kosmatej noze lěweho w sportowych črijach tčitej, hladkej noze muža na prawym boku bosa w pěsku stejitej. Wón ma módrú spódnju košlu, tón lěwy načahuje nahe hornje čěło poslednim pruhom slónca napřečo. Zady njeho stupa kur do njebja. Mužej mjelčitaj.

Chwilku pozdžišo. Knjez Serbin je ze swojeho landrovera wulězl a Ronnyja strowi: „Ah, Handrijowy pomocnik, fajn, pomhaj ći Bóh.“ „Na wiki“, Ronny wotmołwja, kotrehož je Handrij wčera wječor z wjacorymi popisanyimi cedlkami na zetkanje ze Serbinom přihotował. Knjez Serbin dawa kadlomaj ruku, znowa na Ronnyja so wobroćejo: „A zwotkel sy ty?“ Ronny skrótka přemysluje: „Bau ..., äh Budišin.“ „Nó, widžiš, jowle je wjele rjeńšo hač we wuskich hasach města, nic?“ Ronny zastróžany na zady Serbina stejaceho Handrija hlada, kiž demonstratiwnje nyga, a tohodla wotmołwi: „Haj.“

Prjedy hač by so Serbin wbohemu Ronnyjej dale připołdnicować móhl, so Handrij słowa jima a póčnje nadawkarjej aktualny staw swojich prócowanjow wo dobywanje wobydlerjow přichodnych płuwacych domčkow wobšěrnje rysować. Mjeztym so mužojo na drjewjany mosćik do jězora podadža, Serbin jako přeni. Skónčnje tón Handrija přetorhnje: „To drje budže posledni čopły džeń złotoho winowca. Tuž njebudžemy předołho wuradźować, wšako chcetaj so zawěsće hišće tule na městnje waju noweje domizny wukupać.“

Handrij, kiž so kóždy wulki róžk na kupanju w lódzymnej rěčce wobdžěla, tule mysličku wita, za jeho poměry je džensa hišće přijomnje čopło, a Ronnyjej do wucha šepťa: „Baden!“ Tón pak njewěriwje znapřećiwja: „Zyma!“ Serbin njedźiwajcy toho na chatu blisku pobrjoha pokazuje. „Ja póndu wječor spřihotować, za poł hodžiny budže wšo hotowe. Potom waju tam wočakuju. Při wječeri móžemy hišće něšto praktiskich wěckow dorěčeć.“

Knjez Serbin wotchadža a Handrij skoči, krótkie jeansy, spódnje cholowčki a sportowe črije so wuzuwši a na kromje mosćika wostajiwši, z nohomaj

najprjedy do jězora a z dale a mócnjšími storkami won płuwa. Ronnyjej ničo njezwostanje, hač so přizamknyć. Porno Handrijej wón spočatnje ze zymu klepota a tohodla hišće spěšnišo do samsneho směra płuwa. Džesać mjeňšin pozdžišo staj zaso wonka na mosćiku, hdžež mjeztym wulkej trěni ležitej. Knjez Serbin je kaž starosćiwu nan. Tak so skrótka wótrějetaj a so najprjedy bjez drastow na trěni sydnjetaj a noham nad wodu bimbolić dataj. Miła měrna atmosfera jeju wobdawa. Pachnjetaj sej jednu, Handrij čini selfie a je Hance sćeje – z postrowom „z lěca w jězorinj“.

W dale a čilišej bjesadže wo džeń a wjetších wušparanjach na aktualnym twarnišću staj na čas zabyłoj, doniž njezasłyšitaj kročeje na mosćiku. Wobročitaj so – ale přepozdže: Něžne krute ruki jeju do wody storča. Hanka a Kathrin so ze směchom pukatej. „Što jowle činitej?“, Handrij holcomaj přiwoła, kotrejž so w podobnymaj swětłymaj šačikomaj blyščitej a so přeco hišće wótre smějetej.

„Šofer knjeza Serbina je naju wotewzał a sem dowježł. Nětko budžemy wšitcy hromadže wječerjeć“, Hanka praji. Kathrin je na krótkim dowolu pola staršeju w Budyšinje, tohodla móže Judith džens wječor jónu sama pola džěda a wowki wostać. „Pójtaj skónčnje!“ Holcy so do směra chaty wotsalatej, Handrij a Ronny dyrbitaj so najprjedy zaso z jězora wudrapać.

— spočatk wichorojteje nocy —

Knjez Serbin so hižo do wječerje wo to stara, wšěm z wulkich karafow ze smjerćdrohim a jara sylnym čerwjonym winom porjadnje naliwać. Kadli mataj k tomu hišće cyle wosebity whisky pić. Při wječeri sej přichodne žiwjenje w swojej płuwacej chěžce wumoluja. Handrij chce, kaž dotal w jeju mini-domčku, spansku horjeka měć, ale prošu jako kuplu z fleksibelnje zaslonjijomnymi škleńcami a łožom wosrjedź ruma, zo byštaj z łoža do njebja hladać móhłoj. So wě, zo so wulki knjez Serbin k tajkim detailčkam njewupraja, ale hdys a hdys rjeknje: „Mi so ludžo z njebojaznymi wizijemi lubja.“ A jako wuraz připóznaća dóstanje Handrij znowa keluch połny wina a škleńcu whiskyja.

Ronny wjele z rozmołwy njerozumi, dokelž knjez Serbin nimo por němskich słowow w zwisku z hospodarskimi wěckami – Risikokapital, Erschließung der Infrastruktur, rutschgefährdete Bergbaufolgelandschaft a tak dale – je-

nož serbuje. Zo je Kathrin tu, na Hance zaleži. Wona je Serbinowemu šoferej, kiž njejapcy pola njeje doma zwonješe a ju na tutón wječorny termin prošeše („Wašemu mužej so bjez Was wostudži“), prajiła, zo dyrbitaj potom tež druhemu mužej žonu sobu wzac, derje wědžo, zo je Kathrin spontana dosć, tajke něšto sobu činić. Wonej stej so spřečeliłoj. Hanka běše sej přez Handrija a tón wot Ronnyja jeje handyjowe čisło wobstarala a ju skontaktowała – poprawom z wědomostneho zajima („motiwu ludži, so do Łužicy nawróćić“). Ale mjez nimaj běše wot přenjeho wokomika tajka hłuboka přezjednosć, zo žedźbu za krutej zwjazanosću začuwaštej.

Po wječeri dže knjez Serbin „in medias res“, štož je łaćonsce a ani Handrij ani Ronny njerozumi. Hanka rozumi, ale wona je maksimalnje z poł wuchom při wěcy Serbina, wšako z Kathrin runje w kućiku stwički wotputanje na křesle sedžo wo počahu mjez žonu a mužom bjesaduje, mjeztym zo tři mužojo hišće za blidom kokaja. Wonka počnu wichorec hólcy zachadžeć, dale a hórje. Abo kaž su připołdnju w powěsčach připowědzili: Nižina z wichorom so hladajcy bliži, němska meteorologiska služba warnuje za nóc tež we Łužicy před njewjedrom a wuwróćenymi štomami. W přitulnej kuchinskej komorce chaty pak je hišće tak ćopło, zo ani Handrija zyma njewoběhuje, byrnjež bjez koše a bosa na ławce sedžať.

Tola nětko chce raz před durje hić, zo by jednu kuriť. Z toho pak ničo njebu, dokelž wonka runje nawal orkana kaž na sewjernym morju howri, a powětr je poľny toľstych krjepjelow zymneho dešća. Durje chěť zaso zaprasnywši so Handrij do ćopłeje stwički wróci. W jeho awće jeho spódnja košla a kožana jaka leži, ale puć přez njewjedro je jemu předolhi. Nutřka knjez Serbin Ronnynej runje praji, zo je „gudd typ“, kaž je so prócowať, serbskeho hólca hrać. „Hab ich noch nie erlebt, sonst ist das immer umgekehrt. Sorbische Jugendliche spielen Deutsche.“

Ronny, kiž je dawno přewjele piť, Serbinej wuplapota, zo so poprawom „ziemlich deutsch“ čuje, a zo nětko na „nacionalnje nastajenych“ stronach w facebooku komentary pisa, po tym zo je w interneće wobrazy z přiwalom „čekancow teje Merkelki“ při bayerskej hranicy widžať. „Dyrbiš něšto za to činić, zo naš kraj naš kraj wostanje.“ Šědźiwu Serbin smilnosćiwje na młodeho suchača hlada a jeho nanowsce powučí: „Kóždy pyta za blečkom swojeje nadźije; a hdyž sy je namakať, druhim hižo za zło nimaš, hdyž tež woni pytaja.“

Tajke městno nadžije zda so tule zhromadženym pluwaca wjeska być. Handrij to wšo słyši a počnje rozumić. Ludžo, wo kotrychž so wón tuchwilu w nadawku Serbina prócuje, nimaja pjenjezy do twara swojeje chěžki tyknýc, ale wulkoprojekt financować, z kotrymž chce Serbin cyły teren zwičnjeć. K tomu słyša tež „infrastruktura“ („Handrijo, chceš tola tež korčmu, wobchod, porjadne parkowanišćo a tak dale měć!“). A wšitcy, kotřiž pjenjezy dadža, móža wo zwičnjenju areala při a na jězorje sobu rozsudzić. „Čim wuspěšniši budžemy, čím rjeńše za něšto lět Waše chěžki. Tohodla trjebam młodych ludži, kiž maja žiwjenje hišće před sobu a kiž chcedža swoje perspektiwy wuwiać“, Serbin lubi.

Handrijej je Serbin cyle ekskluziwny poskitk wobradził: Njetrjeba nič wjac, hač swoje – darmotne – džěto do wulkoprojekta inwestować, njetrjeba ani fenka k tomu dać a móže, jeli dosć chwile za wšě tute nadawki w swojim wólnym času měł njeby, Ronnyja do projekta zapřijeć. „Zjawna ruka je zwólniwa, mi cyłu wěc přewostajić, přetož za tajke něšto trjebaš njebojaznych ludži. Wěš, druzy maja strach, so w něhdyšich hórnistwowych kónčinach pjenježnje angažować, dokelž je so z blakami zemja zesunyla a dotal dosć dowolnikarjow z Berlina přijěto njeje. Ale za čo mamy čěskich a pólskich turistow, kotrychž lěto a wjac k nam jězdži?

„Z-zajimawe t-to je“, Handrij wujakota a praji, zo dyrbi sej wěc hišće raz přespać. Nochcył druhim ludžom zeškodžeć, hdyž jim snano jenož něšto napowěda. Nimo toho jutře rano twarnišćo na njeju čaka. „Derje“, Serbin na časnik hladajo praji, „džemy spać. Jutře rano njech sej kóždy w kuchni wozmjje, štož za snědań trjeba. Ja budu w pukloće pod třěchu spać, trjebam swoje wuhladko. Deleka nalěwo je lěharnčka, wjele wjac hač dwójne łožo w njej njeje, tam móže jedyn porik spać. A naprawo je mólička bydlenska z tepichom a kawču, z kotrejež móžeće sej łožo činić, jednora technika.“ Wón so smějkota. „A runjewon je mała kupjel. Hač do jutřišeho!“

— přewróty zwonka planow —

Jan běše hamtej tola wozjewił, zo je na swojej zahrodže wjelka widzał. A z jeho informacije su hamtscy mužojo posledni kamušk wobrazu „problematiskeho wjelka“ sčinili. Ministerstwo je tomu přizwoliło, mylaka lužiskeje kulturneje krajiny zatřělić dać. Ale w tutej wichorojtej nocy wjelk hranicu

do Pólskeje překroči, tohodla jeho hižo njenamakaja, wón je kaž ze swěta. Budu drje hišće tydženje dołho za nim pytać – podarmo.

Ronny chce so na mjechki tołsty tepich lehnýc, po tym zo je za Kathrin konopej na ložo přetwarił. Do toho je na jeje staršeju zwozwonił a jeju wo to prosył, „naju džowčičku“ jutře do pěstowarnje dowjezc, dokelž wjedra dla jowle přeč njemóžetaj. – Pój ke mni, njejsym džě so wróciła, zo by ty kaž psyk pódla mje ležał, Kathrin praji. Wón so kedźbliwje na kawč poda, pod zhromadny přikryw, dótknjenju so wuhibujo. Wona jemu hubčičku kaž padacu hwězdu na čolo stłóci: Dočakaj hišće tróšku, trjebam chwile, wona praji a w tym wokomiku staj sej wusnyłoj.

Hanka do kupjele chwata a chce so woměrje horco wudušować. Handrijej, kiž wo wudwjerna zeprěty steji, mysle kaž chěťr so měnjace wobrazy w filmje přez hłowu leća, steji pak tam hižo napoť spicy: Widzi so znak na kulojnym běłym ložu ležeć a přez škleńčanu kuplu do módreho njebjaja hladać. Wšě wulke wokna su wočinjene a cuni ćopły wěťrik jeho kožu majka. Pódla loža so Hanka w běłym kupanskim płašću zjewi, wotwjazuje suk před brjuchom a ćisnje drastu z jednym přimkom cyle lochce dozady. Wón na jeje přizemjenje na lětanišću lóšta žadosćiwje čaka, ale wona k njemu dóńc njemóže, dokelž je w tutym wokomiku zady stwinych duri wulki ropot słyšeć. Tołsty wobuzny muž durje wotprasnywši na njeju suta. Za nim su dalše postawy, někak znate, ale tola cuzy. Tołstuch njemdrje woła: „Hladajće, tam tón lochki ptačk je. Přehejsuje ze swojej lubku naše fenki, kotrež smy sej z z prócu a potom nalutowali. A za čo smy to činili? Zo by twarski pomocnik playboyja hrał!“

Tón njemdry wukřik w sonje Handrija zaso zbudzi. Da swoje krótke jeansy na špundowanje padnýc, sam padnje na ložo a sej hnydom wusnje. Hdyž je wotućił, leža tež jeho spódnje cholowčki při ložu a Hancyne mjezwočo je bjezposřednje před jeho woćomoj: „Što to dyrbi, knježe zaspanco, za čo z tobu w tutej spodźiwnej chaće přenocuju?“ Wonka wichor bjez přestawća howri. Wonaj so bjeze słowow namakataj a tworitaj katamaran na žołmach wótre šumjaceho morja, doniž na kupu zbóžnosće njedóńdzetaj.

Wróciwši so z wjercha zboža a nětko – najebać njewjedro wonka – kaž w ćopłym mjechkim pěsku slónčneho přibrjoha ležo, Hanka praj: „Kathrin je před poť lětom wot wuja, kiž džěci nima, statok zdžědžiła. Tež tohodla chcyše wróco do Łužicy. A na statoku je městna dosć a nadosć. Na jednej

stronje za swójbičku Kathrin a Ronnyja, na druhej stronje za naju. Njetrjebamy ničo wulkeho inwestować – nimo twojeju rukow džěła“, wona basnisce doda. „Tutu wěcku z riskantnym kapitalom radšo druhim přewostaj, kiž wjac w móšni maja hač mój. A jeli chce knjez Serbin twoju pomoc měć, njech ćí za to płaćí!“

„Holčka, ty sy echt mudra. W zaštych dnjach sym takrjec wjac króc mjezwjelkami był. Ale na kóncu je wšo o.k., jako njeby ničo było. Ja će lubuju. Bych će tež hewak lubował, ale mi so to wšo lubi. Žiwjenje je rjane.“ A nětko sej tež wonaj wusnjetaj.

Knjez Serbin hišće njespi. Jeho sekretarka-lubka je jeho džens sčasom warnowała, zo so běrc w nadawku wšelakich wěrićelow w jeho wili rozhladuje. Njech knjez Serbin radšo hišće wěsty čas w njeznatej chaće znateho wostanje. „Jutře budžemy dale hladać.“ Tola nadobo so jeje cuni hlós w telefonje přiwótri: „Njeje da ćí tón zažlokany analfabet, kiž za swojimi tunimi cigaretami smjerdži kaž kadołb, skónčnje pjenjezydawarjow zorganizował, kiž tak nuznje trjebamy? Hladaj jenož, zo ta profesoralna puža, jeho přećelka abo žona abo Bóh wě što je to do spodźiwneho počaha, jemu to wšo zaso njewurěćí!“

copyright: Piwarc (Marcel Brauman z Łuha w Hornjej Łużicy w Sakskej) /
wozjewjene w nazymniku 2017
kontakt: marcel@piwarc-hamburgski.de